

Arrest

nr. 119 543 van 26 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 november 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. POESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 februari 2009 huwde verzoekster in Nigeria met J.P., die de Belgische nationaliteit bezit.

1.2. Op 2 mei 2011 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.3. Op een onbekende datum werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 4 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissingen werden aan verzoekster betekend op 6 november 2013.

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: P.

Voorna(a)m(en): F.E.

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1, 4°: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Uit de gegevens van het dossier o.a. proces-verbaal en het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 31/08/2011 alleen woont. Immers, sedert 31.08.2011 staat zij ingeschreven op het volgende adres, (...) 3740 Bilzen. De echtgenoot van betrokkene staat ingeschreven in de (...) 3500 Hasselt. Er is bijgevolg geen gezamenlijke vestiging meer tussen betrokkenen.

Betrokkene ondertekende op 23.09.2013 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Op datum van 30.10.2013 laat de gemeente Bilzen weten dat betrokkene niet binnen de gestelde termijn de gevraagde documenten heeft binnengebracht.

Aangezien betrokkene er voor gekozen heeft geen bewijzen voor te leggen, aangezien van betrokkene verwacht kan worden dat zij enige moeite doet om bewijzen aan te dragen gezien het hier gaat om een verblijfsrecht, kan niet gesteld worden dat op basis van de informatie die uit het dossier kon gefilterd worden, het terugkeren van betrokkene naar haar land van herkomst op enige manier schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Uit het dossier komen tevens andere elementen naar voor: Er bevindt zich een attest van het OCMW van Bilzen in het dossier waaruit blijkt dat betrokkene leefloon ontvangt. Het aanvragen van een leefloon kan bezwaarlijk opgevat worden alsof betrokkene moeite doet om werk te vinden en zich alleszins al via dat aspect van het dagelijks leven in België probeert te integreren. Bovendien toont dit attest aan dat de economische situatie van betrokkene niet goed is aangezien ze zich genoodzaakt ziet om leefloon aan te vragen.

Uit het administratieve dossier blijken bovendien geen elementen betreffende de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie en de socio-culturele integratie in het Rijk van betrokkene waardoor een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient ingetrokken te worden en aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand onderdeel van het enig middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster onder meer op: *"schending van artikel 42 quater, §1,4° (...) van de Wet 15 december 1980".*

Verzoekster betoogt onder meer als volgt in haar verzoekschrift:

“Doordat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat er geen gezamenlijke vestiging tussen verzoekster en haar echtgenoot dhr. J.P. meer zou zijn, en zij als reden van de beslissing verwijst naar Artikel 42 quater, §1, 4°.

Al wordt dit niet uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing, lijkt het determinerende motief van de bestreden beslissing te zijn dat er geen gezamenlijke vestiging meer zou zijn tussen verzoekster en haar echtgenoot.

Verwerende partij voert hierbij aan dat uit het administratief dossier, en meer bepaald uit het P.V. en uit het rijksregister blijkt dat verzoekster sedert 31/08/2011 alleen woont met inschrijving op het adres te 3740 Bilzen, (...), terwijl haar echtgenoot dhr. J.P. zijn inschrijving heeft op het adres van de penitentiaire inrichting te Hasselt.

Verwerende partij leidt uit deze gegevens af dat er geen vestiging meer is tussen verzoekster en haar echtgenoot.(...)

Verzoekster wenst uitdrukkelijk op te merken dat zij nu reeds meer dan twee jaar verblijft in België, en dat haar echtgenoot reeds sinds aanvang van haar recht op verblijf in België zich in detentie bevond.

Dat de situatie van detentie van haar echtgenoot dhr. J.P. wegens zijn correctionele veroordeling per definitie een tijdelijke situatie is, die een tijdelijke schorsing inhoudt van hun "gezamenlijke vestiging".

Dat het feit dat verzoekster en haar echtgenoot wegens deze detentie de facto gescheiden verblijven kennelijk medio 2011 geen beletsel vormde voor verwerende partij om eertijds verblijfsrecht aan verzoekster toe te kennen.

Dat naar aanleiding van het klokgelui van de echtgenoot van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken zij zich plots geconfronteerd ziet met een beslissing tot intrekking van haar verblijf, waarin besloten wordt dat er geen gezamenlijke vestiging meer zou zijn tussen de echtgenoten.

Dat verwerende partij deze feitelijke situatie van tijdelijke gevangenschap van de echtgenoot nog niet eens mee in overweging heeft genomen in haar beslissing.

Dat verzoekster de mening is toegedaan dat verwerende partij door zulks te beslissen heeft een juridisch verkeerde invulling heeft gegeven aan het begrip "gezamenlijke vestiging". Dat de situatie van tijdelijke gevangenschap van één der echtgenoten niet wegneemt dat onmiddellijk nadien zij zich terug samen zullen vestigen in een echtelijke woonst.(...)

Het middel is bijgevolg ernstig en met redenen omkleed.”

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen onder meer als volgt:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 42 quater §1,4° en §4,1° en 4° van de Vreemdelingenwet (...)

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat:

- de situatie van detentie van haar echtgenoot per definitie een tijdelijke situatie is, die een tijdelijke schorsing inhoudt van hun gezamenlijke vestiging, en verwerende partij deze feitelijke situatie van tijdelijke gevangenschap nog niet eens mee in overweging heeft genomen in haar beslissing;(…)

Verzoekende partij kan vooreerst niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte zou hebben geoordeeld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing terecht verwezen naar de gegevens van het dossier, o.a. proces-verbaal en het rijksregister waaruit blijkt dat verzoekster sedert 31/08/2011 alleen woont. Immers, sedert 31.08.2011 staat zij ingeschreven op het volgende adres, (...) 3740 Bilzen. De echtgenoot van betrokkene staat

ingeschreven in de (...) 3500 Hasselt. Er is bijgevolg geen gezamenlijke vestiging meer tussen betrokkenen.

Verzoekster kan niet dienstig, in strijd met de stukken van het administratief dossier voorhouden dat er nog een gezamenlijke vestiging zou zijn. Integendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier onbetwistbaar dat er geen gezamenlijke vestiging meer is; de verklaringen van dhr. J.P. (dd. 23.07.2013) spreken voor zich.

Terwijl verzoekende partij verderop in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat haar echtgenoot haar en haar familie nog diverse malen telefonisch zou hebben bedreigd (...), en er sprake zou zijn van een 'bijzonder schrijnende situatie'.(…)

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Artikel 42quater; §1,4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° *het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer*

5° (...)

2.4. Kernvaststelling in de bijlage 20 is dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van verzoekster en haar echtgenoot.

2.5. Daargelaten de vraag of er sprake kan zijn van een beëindiging van het verblijfsrecht in geval van echtgenoten die niet langer gezamenlijk gevestigd zijn, gelet op het arrest 121/2013 van 26 september 2013 waarin het Grondwettelijk Hof oordeelde dat artikel 42ter, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, zo dient te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede *“of er [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is]”* niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat volgens het Hof ook blijkt uit het gebruik van het woord “of”, maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen (overweging B.36.8. in voormeld arrest), interpretatie die gelet op de identieke bewoordingen in artikel 42quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet ook op deze bepaling lijkt te slaan (zie overweging B.38.4), kan verzoekster gevolgd worden in haar betoog dat het feit dat haar echtgenoot in de gevangenis verblijft en op dat adres werd ingeschreven, niet maakt dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Gezamenlijke vestiging houdt overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, een minimum aan relatie in tussen de echtgenoten waarbij samenwonen niet vereist is (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Deze rechtspraak is gebaseerd op het arrest Diatta van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 13 februari 1985 (zaak 267/83). Het gegeven dat verzoekster en haar echtgenoot apart wonen kan op zich dus niet – zoals in de bestreden beslissing kan gelezen worden en zoals verwerende partij ook voorhoudt in haar nota – *“bijgevolg”* leiden tot de conclusie dat er geen gezamenlijke vestiging is. Het feit dat de echtgenoot van verzoekster in de gevangenis verblijft, houdt niet in dat er geen contacten meer kunnen plaatsgrijpen tussen beiden. Verwerende partij brengt ook niets in tegen volgende opwerping van verzoekster: *“Verzoekster wenst uitdrukkelijk op te merken dat zij nu reeds meer dan twee jaar verblijft in België, en dat haar echtgenoot reeds sinds aanvang van haar recht op verblijf in België zich in detentie bevond.”* Ook het gegeven dat de verstandhouding tussen beiden ernstig verstoord is op het ogenblik van het treffen van de bijlage 21, betekent niet ipso facto dat er geen sprake meer is van een minimum aan relatie.

Verzoekende partij kan dan ook worden gevolgd in haar betoog dat artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet geschonden wordt door de bijlage 21 .

Dit onderdeel van het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf. De overige motieven van deze beslissing die verband houden met artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet kunnen haar niet schragen. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf worden zij niet besproken.

Het gegeven dat de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar enig middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bijlage 21. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 november 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA